

[H. C. Andersen.]

Tiden fra 1. Oktober til 1. Januar. Men dertil kommer, som den højtærede Minister ogsaa nævnte, at hele Spørgsmaalet om Roedyrkingen og Landets Selvforsyning med Sukker i høj Grad berører den økonomiske Situation, hvori vi i Øjeblikket befinder os, og den vanskelige Valutasituation, som vi er ude for. Sukkerfabrikationens Ophør vil, som den højtærede Minister meget rigtigt sagde, betyde Millioner ud af Landet til Indkøb af det Næringsmiddel, som Sukkeret er.

Den højtærede Minister søger nu at løse Problemet, men han gaar ikke i sit Forslag ad de Veje, som Dyrkerne ønsker og har givet Anvisning paa. Om disse Veje har været tilstrækkelig tydeligt paavist af Dyrkernes Repræsentanter, som tidt og ofte har besøgt Ministeren, skal jeg lade være usagt. Skal Dyrkingen, Produktionen fortsættes, saa maa Dyrkerne have en noget større Pris og garderes mod et alt for stort Tab. Dette har Ministeren erkendt, idet hans Forslag sikrer Dyrkerne en Grundpris af 180, eventuelt 185 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer, og da denne Foranstaltning vil kræve et meget betydeligt Beløb, saa fremskaffer den højtærede Minister dette ganske snildt ved at lade Melisprisen stige, det vil sige ved at lade Forbrugerne betale. Ministeren faar ifølge Forslaget Ret til at forhøje Prisen til Forbrugerne med fra 3 til 7 Ø. pr. kg Melis, og det er klart, at det giver Penge. Er Forbruget, som Ministeren nævnte, 180 Mill. kg, saa kan man ikke komme uden om, at saa bliver det med en Forhøjelse af 3 Ø. pr. kg Melis til 5,4 Mill. Kr. Det er det, Forbrugerne skal udrede, om Melisprisen faar Lov at stige med 3 Ø.

Se, det er her, jeg ikke vil være med, og det er her, Partiet Venstre ikke vil være med, thi vi ser ikke rettere end, at man kunde løse Sagen, uden at Melisprisen behøvede at stige. Man er her efter vor Mening ude for en Urimelighed og Uretfærdighed. Befolkningen over hele Danmark, ogsaa den Befolkning, der bor i Landets fattigste Egne, hvor man dyrker andre Afgrøder, som heller ikke giver Overskud, men som giver Underskud, skal være med til gennem den højere Pris paa et saa vigtigt Næringsmiddel at sikre en Produktion, som kun kan trives paa den bedste Jord i Landet. Jeg vil derfor gerne sige, at det har Sukkerroedyrkerne, den sukkerroedyrkende Befolkning paa Falster og Lolland, Fyn og Sjælland aldrig ønsket. Jeg forstaaer ikke, at de to Regeringspartier

kan gaa ind paa Forslaget, og jeg tror, at de to Partiers Repræsentanter maa vente sig alt andet end Tak derfor. Jeg kan bedre forstaa det konservative Partis Stilling. Interessant var det for Resten i denne Forbindelse at høre det ærede Medlem af Folketinget Hr. Korsgaard under Behandlingen i Folketinget sige følgende, som jeg maa have Lov til at citere — det staar Sp. 3247:

„Tænk, hvilke voldsomme Taler der har været holdt imod dem, som paa andre Tidspunkter har villet forhøje Priserne paa Varer, som man har anset for Livsformødenheder! Nu gør man det med fuldkommen koldt Blod baade fra radikal og socialdemokratisk Side, idet der ikke kan være Tvivl om, at saaledes som Lovforslaget foreligger, forhøjer man kunstigt Prisen paa Livsformødenheder. Det er interessant at drage dette skarpt frem.“

Endelig vil jeg gerne pege paa, at den forhøjede Sukkerpris jo skal bruges til andet og mere end at sikre Dyrkerne en Grundpris af 5,37 Ø. Fabrikkerne skal ogsaa sikres, idet deres Aktiekapital skal forrentes med fra 4 til 6 pCt. Jeg erkender, at dette Selskab har gennem de Aar, hvor jeg har kunnet følge det, været under en enestaaende dygtig Ledelse. Det har da ogsaa vist sig deri, at Selskabet er blevet enestaaende velstillet. Det er et Selskab, som har en Aktiekapital paa 22 Millioner, en Reservefond paa 25 Millioner og andre Værdier for 6—7 Millioner. Og Selskabet har været i Stand til gennem Aarene at udbetale i Udbytte til Aktionærerne fra 25 pCt. ned til 14 pCt., hvilket var Tilfældet i Aarene 1909—14. I 1909 var det 25 pCt., i 1910 23 pCt., i 1911 21 pCt., i 1912 25 pCt., i 1913 16 pCt. og endelig i 1914 14 pCt. Naar Selskabet har været i Stand til at fordele i de 15 Aar indtil 1914 69 Millioner, heraf 26 Millioner til Dyrkerne, 12 Millioner til Tantieme og 31 Millioner til Aktionærerne, kan jeg imidlertid ikke se rettere end, at Dyrkerne havde passende kunnet faa tildelt en større Pris for de til Fabrikkerne leverede Roer. Men naar det ikke er sket, burde efter min Mening det kapitalstærke Selskab nu, naar det kniber for Dyrkerne, ikke være bange for at række disse en hjælpende Haand, det har Raad til at gøre det. Jeg mener ikke, det er rigtigt, at man nu er bange for at gribe til de store Reserver, som man i de Aar, der er gaaet, har kunnet opsamle. Det er vel det, de fleste maa i denne Tid for at faa deres Erhverv til at gaa rundt, gribe til de Reserver, man eventuelt har fra svundne Tider.